



שרחוק? אחרת — בשביל מה לי להיות אחר 120 מ"מ חביריכנסת? שאתוכב שם סתם?

פעם היו רואים אותי יותר בכניין. להוציא תפקיד כמו סגור-החוף, כיום, כמנכ"ל, השפעתך גדולה יותר.

העניין הזה נתון לשיחות ולסיכומים ביני ובין עור.

מה עם ההסכמים שבכתב? ובכן, זה לא יעמוד במבחן רעת-הקהל. מישפטיית? לא תהיה בעייה: (המדובר בהסכמי-השריון למקומותיהם של

איני נמצא כיום על פרשת-דרכים. משכנעים אותי לרוץ לכנסת הבאה, ואני בפירוש שוקל זאת ברצינות.

מהי ההתלבטות שלי? בעבר לא רציתי להיות חבר-כנסת. כשעזבתי את הצבא, ב-1983, דובר איתי במערך על האפשרות של הליכה לכנסת. רחיתי זאת.

עם עזר דיברתי עוד כשהוא פרש מהליכוד, על אפשרות להקים מפלגה חדשה. הוא הציע לי או להיות חבר-כנסת.

שאיפת-השלום לא גולדה אצלי עם ביקור סאראט (1977).

כשהסתיימה מילחמת יוסי-כיפור — ואני זוכר את התאריך, 24 אוקטובר 1973 — הזמנתי את הנהג שלי לביקר בגפנה. הגעתי לשם בג'יפ. פגשתי שם את אורי דן. אז עוד היינו ביחסים טובים. הוא שאל אותי: "לאן אתה רץ?" עניתי לו: "עם המילחמה הזאת גמרנו. עכשיו אני רץ לתכנן את השלום".

העם לא רוצה שלום? אין לי תלונות על העם. לפני הסכמי קמפ-דייוויד,

כיום לא אמליץ לפניו לחזור לליכוד.

אינני איש-חצר של עזר (וייצמן). מעולם לא הייתי איש-חצר של אף אחד. אני לא רודף קוליץ ולא רמי אונגור, מבחינת הקירבה לעזר, אבל אני רוחש לו הערכה עמוקה, הוא מפצח לבבות, יש לו יחסי-אנוש.

האם אני המוח שמאחוריו? לא הייתי עושה רווקא חלוקה כזאת. לעזר יש מוח משלו. הוא אדם בעל חשיבה מדינית. יש לו יכולת לנהל משאומות

"אני מתכוון לרוץ

לכנסת!"

רוכב העם לא רצה לסגת מסיני. קחי את בגין — זה מנהיג הנרי קיסניג' נהג להגדיר את ההבדל בין פוליטיקאי לבין מנהיג: המדינאי פורץ קדימה ולוקח סיכון, סוחף אחריו.

אני מנהל מיפגשים עם המצרים באורח מאסיבי מאז 1974. עם הירדנים — מאז מילחמת ששת-הימים ועד מילחמת יוסי-כיפור. מכל זה אני מסיק שלאנשי-צבא יש מכנה משותף הרבה יותר רחב, בקשר לשלום, מאשר לפוליטיקאים בכירים. רק מי שעבר את תלאות המילחמה יודע מה זה שלום.

מדי פעם אני מגלה שפוליטיקאים קיצוניים מאורמ-אוד — כל מיני שמות — לא היו בשום מילחמה, לא ראו אף ירייה אחת. זוהי קיצוניות של סאלונים. גיליתי זאת עוד כשנפגשתי עם קצינים ערביים בכירים, כשנפלתי בשבי ב-1948.

בהחלט, אני מדבר עם הערבים על

בדרגים מדיניים. למרות כל מה שאומרים עליו, הוא עיקבי.

ראיתי כבר את כל הגיבורים הגדולים בעיתונות, המגיעים אל שולחן המשאומות הופ — מתקפלים: עור לא מכר מעולם את מה שלא היו צריכים למכור. עזר היה יכול להיות כיום ראש-ממשלה. התחנתי לפניו שלא יסע לירושלים ויגיש את מכתב-ההתפטרות שלו למנחם בגין, אבל כל אלה הרצים אחריו שיכנעו אותו אחרת. אמרתי לו: "תוך שלושה חודשים

המיפגתית. הוא יכול היה ללכת עם הליכוד ולהשפיע לכיוון השלום.

ההיסטוריה תכריע אם זה היה נכון. מתוך ידיעה, מכיוון שאני יודע מה הבטיחו לו בליכוד: או להיות שר-חוף או שר-ביטחון וסגן-ראש-ממשלה. הוא לקח אותי בלבד איתו לכמה מן השיחות עם יצחק שמיר. חוץ מזה רוכב על כך שהוא יקבל 25%-20 מהקולות במרכז.

במקביל ניהלנו מגעים עם יצחק מודעי, להקים גוף תחת הכותרת "מרכז

בנימין בן-אליעזר ושלמה עמר ככנסת הבאה).

כשהייתי קטן לא רציתי להיות חבר-כנסת. אני מניח שלולא היו הרברים מתגלגלים כפי שהתגלגלו, בוודאי הייתי איש-אקדמיה, כמו שאר בני-מישפחתי: אחי — פרופסור, משורר. עד היום אני משחק עם הרעיון. תמיד אוכל לעזוב הכול ולהיכנס לחיים האקדמיים.

כשהייתי ילד, הייתי כותב את מכתבי-האהבה של חבריי לבנות.

איוה מיספר ברשימה? לא נכנסנו לדיון על כך, מפני שמראש סירבתי. אני מניח שאילו הייתי רוצה — הייתי נכנס, ללא כל בעיות, לכנסת. כיום אני שוקל, את הנושא הזה ברצינות גמורה.

שבוע אחרי שעזבתי את הצבא והתחלתי לחיות חיים פרטיים הרגשתי מצויין. כל מה שעשיתי עד היום במערכת הפוליטית אינו מתקרב בכלל לפועל במערכת הצבאית. מיציתי שם את כל התפקידים האפשריים. לא היו לי עוד אמיציות, ומכיוון שאיני חושב שהייתי מועמד להיות רמטכ"ל — פרשתי.

הנושא המרכזי שבגללו כאתי למישרד ראש-הממשלה (כמנכ"ל המישרד, ב-1984) היה לדחוף את תהליך-השלום, ביחד עם עזר.

העליות והירידות בהגשמת העניין מקבילות למצבי-הרוח האישיים שלי:



עם פרס זמבארב כל פנישה שלו דולפח



עם אריאל שרון היחסים בינו נחלקו

חוויות מהמילחמה. ועוד איך? אני שואל: "למה הפעלתם את הריוויזיה פה? למה — את הריוויזיה שם?" האם הם עונים בכנות? לא אגיד שלא מנסים לתכנן באיוה שהוא נתון לא-מדוייק, אבל גם בצ'ובקת יש איוושהי אמת.

● מיכגשים:

"לא חלמתי שאגיע!"
ה לא אני אומר, כן? אבל שרה-החוף מסויים בארצות-הברית הגדיר אותי פעם כאדם שיש לו יכולת בלתי-ריגוליה לנהל משאומות מורכב ברמות הגבוהות ביותר, וכינה אותי כ"מוח יצירתי". ואני לא אומר שאני היחיד שהוא כזה.

איש לא יזכור אותך. ראה מה קרה לדוד בן-גוריון, ואתה אינך בן-גוריון!" אבל כזה הוא עזר: מייד מתפטר. זורק הכל.

כיום הוא מרוחק ממוקדי-הכוח, מפני שהעדיף את האיריאולוגיה.

● השלום: 'יש הבנה

בין חיילים!"
אני מעדיף תיכנון. אינני זקוק להכשר של שום פוליטיקאי. אני, כאיש-צבא, תיכנתי הסדר-שלום, הכנתי את הסכמי קמפ-דייוויד, תרמתי לניהול משאומות שלום. ברמות האלה חייבים להבדיל בין המיפגשים עצמם לבין יצירת אווירה.

ליברלי". לעזר היו כל הנתונים להיות "היורש".

הוא החליט לבחור רווקא במערך, ושם אינו יורש, ואין לו כל מעמד בממשלה. כלומר: מי שקלו של עזר נוצר ממישקלו הסגולי, ולא ממעמדו. אין לו תפקיד הגורם לשורה של מלקקיות לתהות להסתובב סביבו. לא צריכים אותו בשביל משהו — תקציב, החלטה.

● עזר: "הזהרתי אותי

שלא להתפטר!"

איריאולוגית אני מסכים עם צעדו של עזר. מבחינה טקטית אני בטוח. מה שנעשה, נעשה...

רווקא הגורם היצירתי שבביטחון הוא שפיתה אותה.

● "יחד": עזר הכריע

כשהקמנו את "יחד" היו שצפו ל-10 מנדטים. אני ניבאתי ארבי עדהמישה מנדטים.

אני הוא שכתב את המצע של יחד. ודאי שאני מאוכזב, במידה מסויימת, מכך שקיבלנו רק שלושה מנדטים. הרי כתבתי כמצע שאחד היעדים הוא להשיג די מנדטים כדי להכריע בשאלה איוו מיפלגה תקים את הממשלה הבאה.

עזר אכן הכריע אחרי הבחירות. אילו היינו הולכים עם הליכוד — הוא היה מכריע לחלוטין את הכף

להישאר? לעזוב? מה הלאה? היכן אוכל להשפיע יותר?

לא ראיתי את עצמי מעולם כ"פקיד ממשלתי". ההתלבטות שלי היא זו: כמנכ"ל (מישרד ראש-הממשלה בעבר, ובמשרד-החוף כיום) היתה לי יותר יכולת — ואני מפתח להשתמש במילה "כוח" — לדחוף דברים.

את מתעקשת לקרוא לי "פקיד ממשלתי"? רווקא מפני שאני רואה את הרברים אחרת, היתה ויש לי בעיה כמנהל-כלכלי. זה יוצר לא-מעט חיכוכים ובעיות. זה הופך אותי למוקד די רציני למיקורת פוליטית. התקשורת עלתה עלי לא אחת.

מהי ההתלבטות שלי? איני יודע מה יוליד יום. האם עזר יהיה בעמדת-השפעה אחרי הבחירות? ואם כן, יהיה